

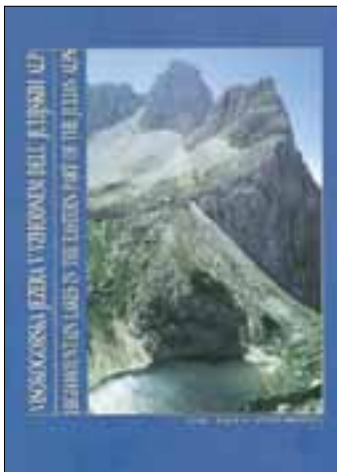

poslal obsežno pismo. Če na kratko povzamemo, se avtor ne strinja z oceno svojega vodnička, saj je ob vsem prostovoljnem delu, ki ga je vložil v Šentiljsko pot in vodniček po nje, po njegovem mnenju naredil veliko delo. In tu moram kot avtor ocene popolnoma soglašati z njim. Namreč, prostovoljnega dela je danes silno malo in tisti redki posamezniki, ki se ga še lotijo, potem doživijo še kritiko. Moja ocena pa ni bila toliko kritika kot enostavno mnenje, da je škoda, da ob vseh naporih na koncu zmanjka denarja ali pa prostovoljcev, da bi izdelali dali končno podobo, pentljičo v podobi lektorskega in oblikovnega pregleda. Ob pisanju svoje ocene nisem vedel, da je bilo to vse prostovoljno. Ne glede na to pa mislim, da se oba strinjava, da je škoda, ker je v celotni zgodbi en prostovoljec pač »zmanjkal«. Na tem mestu napako popravljam in čestitam Srečku Najmajstru in PD Paloma Sladki vrh za vloženo prostovoljno delo. Strinjam se, da taka oblika dela le preveč izumira, saj je včasih potreben le majhen vložek posameznika za velik učinek – le takih posameznikov mora biti več. Avtorju vodnička pa obljubljam, da se bom po njihovi poti vsekakor odpravil. (Marjan Brađeško)

Visokogorska jezera v vzhodnem delu Julijskih Alp

Visokogorska jezera v vzhodnem delu Julijskih Alp, uredil Anton Brancelj, Ljubljana, založba ZRC SA-ZU, 2002, 266 str.

Država Slovenija, vladne in nevladne organizacije, pa tudi Planinska zveza Slovenije v zadnjih letih veliko govorijo in pišejo o ohranjanju naše prvobitne narave, zanj pa tudi veliko storijo. Rodovitni ravninski deli na severovzhodu naše države so zaradi intenzivne pridelave hrane z umetnimi gnojili onesnaženi s pesticidi. Gorski svet pa zaradi velike popularizacije obisku

je vse preveč ljudi, ki puščajo tam mnogo nezaželenih stvari.

Tudi Slovenska akademija znanosti in umetnosti, njen Znanstvenoraziskovalni center z Inštitutom za geografijo in Inštitutom za biologijo so pripravili in objavili že marsikatero študijo o naši naravni dediščini. Pred kratkim je izšla obsežna monografija z naslovom Visokogorska jezera v vzhodnem delu Julijskih Alp. Zbornik je posvečen mednarodnemu letu gora, celotno besedilo pa je natisnjeno vzporedno v slovenskem in angleškem jeziku. S tem si izdajatelj želi približati védenje o naših prizadevanjih za čisto okolje tudi drugim v Evropi, kjer smo nekoč že bili in kjer želimo biti tudi v prihodnje. Knjiga je plod več kot desetletnih raziskav. Vsebuje 14 poglavij, ki jih je napisalo 18 avtorjev. Pri sedmih poglavjih je sodeloval dr. Anton Brancelj, ki je zbornik tudi uredil.

Knjiga je interdisciplinarna in skuša celovito predstaviti naša gorska jezera. Podaja njihov geografski opis in nastanek, hidrološke povezave med jezeri ter fizične in kemijske lastnosti jezerskih voda. Opisuje življenje v njih danes in spremembe, ki so jih jezera doživela v zadnjih stoletjih. Klimatske značilnosti so prikazane na lokalni ravni in vključujejo tudi spoznanja o spreminjanju obsega Triglavskega ledenika. Dogajanja v vi-

sokogorskem okolju se ohranjajo v jezerskih sedimentih, kjer poleg klimatskih sprememb lahko zasledujemo tudi posledice človekove dejavnosti na tem območju. Knjiga opozarja na problem onesnaževanja visokogorja, ki ima lokalne in prekomejne razsežnosti. Dotakne se tudi problema vnašanja tujerodnih vrst rib v ta jezera. Zaključuje s pregledom človekovega vpliva na tem območju.

Dokler ni človek začel posegati v ta svet, so živa bitja, živali in rastline, pa tudi mikroorganizmi, ohranjali medsebojno ravnovesje, ki se je s človekovim aktivnim prihodom porušilo. Odveč pa je strah, da so vse vode v Alpah »zastrupljene«. Avtorji knjige so nam zagotovili, da je voda v više ležečih jezerih, nad kočama pri Kriških in Triglavskih jezerih, še pitna.

Ciril Velkovrh

Za »Feratarje«

Bine Mlač, Varneje po feratah in Vodnik po dolomitskih feratah, PZS, 2002

Takoj ko sem v roke prijel ličen vodniček, primeren za vsak nahrbtnik, sem se vprašal: »Zakaj ne v dveh kosih?« Namreč. Že iz naslova je razvidno, da bi besedilo lahko izšlo v dveh ločenih zvezkih – prvič, lažje za nošnjo, drugič, prvi del uporaben vedno, drugi le v Dolomitih. Naj bo že kakorkoli, Bine Mlač s soavtorjema (Nado Mlač in Aleksandrom Čičerovim) nam v založbi PZS ponuja vse, kar je bilo kdaj zapisano v raznih planinskih solah, in nas poučuje, kako se lotiti tistih najzahtevnejših poti, ki jih še štejemo med »poti« – vse drugo je potem že pravo alpinistično plezanje. Avtor nam tako pove, kako začeti, kje dobiti potrebno znanje, kako organizirati obiske teh poti, kakšne sploh so, nekaj o varovalih, oprehi, strategiji in taktiki, varnostnih vidikih, navede pa tudi nekaj primerov takih poti.

Seveda pa preko sto strani pisanja tudi večjemu obiskovalcu go-